



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Ing. J. H.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 5. 2013, čj. 12987/13/5000-14502-706053, a čj. 12989/13/5000-14502-706053, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 9. 2014, čj. 31 Af 61/2013-94,

t a k t o :

- I.** Žalobci **se neustanovuje** zástupce pro řízení o kasační stížnosti.
- II.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- III.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou ze dne 30. 7. 2013 (původně nesprávně podanou Krajskému soudu v Brně, který jí dle § 7 odst. 5 s. ř. s. postoupil Krajskému soudu v Hradci Králové) domáhal zrušení dvou rozhodnutí žalovaného označených v záhlaví. V průběhu řízení (dne 27. 11. 2013) požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. Krajský soud o všech jeho žádostech rozhodl usnesením označeným v záhlaví tak, že stěžovateli nepřiznal osvobození od soudních poplatků (výrok I.), zamítl návrh stěžovatele na ustanovení zástupce (výrok II.), vyzval stěžovatele k zaplacení soudních poplatků za žalobu ve výši 6000 Kč (výrok III.), zamítl návrh na přiznání odkladného účinku žalobě

(výrok IV.) a uložil stěžovateli zaplatit soudní poplatek za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku (výrok V.). Kasační stížnost žalobce proti tomuto rozhodnutí Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 17. 7. 2014, čj. 10 As 133/2014-25, zčásti odmítl a zčásti zamítl. Krajský soud žalobce usnesením ze dne 25. 8. 2014, čj. 31 Af 61/2013-88 opětovně vyzval k zaplacení soudních poplatků ve výši 2 x 3000 Kč a 1000 Kč ve lhůtě tří dnů od doručení tohoto rozhodnutí. Stanovená lhůta uplynula dne 17. 9. 2014. Žalobce soudní poplatek, k jehož zaplacení byl vyzván, neuhradil. Podáním ze dne 16. 9. 2014, doručeným krajskému soudu téhož dne, které nijak blíže nezduvodnil, znovu požádal o osvobození od platby soudního poplatku, který nemůže aktuálně zaplatit, a tvrdil, že pro takový postup splňuje všechny předpoklady, což prokáže vyplněním příslušného formuláře, o jehož zaslání zároveň soud žádal. Žalobce také opětovně požádal o ustanovení zástupce a přiznání odkladného účinku žalobě. Současně vznesl námitku podjatosti všech soudců v aktuálním obsazení.

[2] Krajský soud v nyní napadeném rozhodnutí připomenul, že o námitce podjatosti soudců krajského soudu Nejvyšší správní soud již rozhodoval. Konstatoval, že dotčení soudci nejsou z projednávání a rozhodnutí věci vyloučeni. Krajský soud pak konstatoval, že neshledal důvod pro předložení námitky podjatosti soudců krajského soudu Nejvyššímu správnímu soudu, neboť žalobce svoji opakovanou námitku žádnými novými důvody nepodložil. Dále upozornil, že již rozhodoval i o žádosti žalobce o osvobození od soudních poplatků a toto rozhodnutí bylo potvrzeno i Nejvyšším správním soudem. Žalobce ve svém podání ze dne 16. 9. 2014, požadoval zaslání příslušného formuláře, jehož vyplněním by prokázal, že splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků. Krajský soud této žádosti nevyhověl, neboť žalobce ani nenaznačil, k jaké změně v jeho poměrech od 25. 4. 2014 došlo, kdy prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech vyplnil a soudu k jeho žádosti poskytl. Nic mu nebránilo v tom, aby svoje aktuální majetkové poměry popsal, případně doložil příslušnými doklady. Navíc ze spisu žalobce v jiné jeho neskončené věci vedené u krajského soudu sp. zn. 31 Af 24/2014 vyplývá, že krajský soud žalobce vyzval, aby soudu sdělil, k jakým změnám v jeho majetkových poměrech došlo od 23. 4. 2014, kdy soud zaslal prohlášení o majetkových a výdělkových poměrech. Krajský soud měl za to, že o nové žádosti o osvobození od soudních poplatků nemusel za této situace rozhodovat. Žalobce od doby rozhodování o jeho předchozí žádosti neprokázal, že došlo ke změně okolností, jež byly pro posouzení jeho žádosti rozhodující. S ohledem na tyto okolnosti, krajský soud řízení pro nezaplacení soudního poplatku zastavil.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví cit. usnesení krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) a e) s. ř. s. Krajský soud se prý vůbec nezabýval skutkovým a právním stavem sporu, řádně se nevypořádal s objektivně důvodným podáním stěžovatele ze dne 31. 8. 2014. Jeho žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení právního zástupce údajně zůstala nevyřízená. Součástí kasační stížnosti byly také žádost o osvobození od soudních poplatků, o ustanovení zástupce a návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jež však stěžovatel blíže neodůvodnil.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

pokračování

[5] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost byla podaná osobou k tomu oprávněnou, a to ve lhůtě k tomu zákonem určené. Zdejší soud se ovšem musel zabývat žádostmi stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta v řízení o kasační stížnosti. S ohledem na předmět posuzované věci, kterým je kasační stížnost směřující proti usnesení o neosvobození od soudních poplatků, netrval na zaplacení soudního poplatku stěžovatelem za řízení o kasační stížnosti ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem v řízení o kasační stížnosti, a to aby předešel řetězení řešeného problému (srov. rozsudky NSS ze dne 25. 4. 2007, čj. 9 As 3/2007-77, ze dne 28. 4. 2004, čj. 6 Azs 27/2004-41, č. 486/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 24. 10. 2007, čj. 1 Afs 65/2007-36).

[6] Přesto byl Nejvyšší správní soud povinen se zabývat žádostí stěžovatele o ustanovení zástupce a hodnotit potřebu zastoupení stěžovatele advokátem v řízení o kasační stížnosti. Z ustanovení § 35 odst. 7 s. ř. s. vyplývá požadavek splnění dvou zákonných podmínek pro ustanovení zástupce v řízení, a sice nedostatek prostředků navrhovatele, který by odůvodňoval jeho osvobození od soudních poplatků, a dále nezbytnost ustanovení zástupce k ochraně práv navrhovatele. Z důvodu uvedeného již v bodě [5] soud neposuzoval splnění první z uvedených podmínek. Zabýval se však splněním druhé z nich a dospěl k závěru, že v projednávané věci není nezbytná potřeba zastoupení stěžovatele v kasačním řízení advokátem prokázána. Kasační stížnost má v rámci daných možností požadované náležitosti a stěžovatel v ní srozumitelně vysvětlil, proč považuje usnesení krajského soudu za nesprávné. Je také zřejmé, čeho se stěžovatel domáhá. Ve věci se jedná o právně zcela přehlednou otázku týkající se osobních a majetkových poměrů stěžovatele. Nejvyššímu správnímu soudu nic nebrání, aby o stěžovatelem formulované kasační stížnosti věcně rozhodl. Za této situace tedy soud návrhu stěžovatele na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti nevyhověl.

[7] Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu. Jelikož o této kasační stížnosti uvažil bez zbytečného odkladu, nemusel rozhodovat o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] V posuzovaném případě stěžovatel kasační stížností napadl usnesení krajského soudu o zastavení řízení. Takovou kasační stížnost lze opřít pouze a jen o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz např. rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004-98). Námitky, které nesměřují proti zastavení řízení krajským soudem, se míjejí s předmětem tohoto řízení a zdejší soud se jimi nemůže zabývat. Úkolem soudu v tomto řízení je posoudit zákonnost zastavení řízení před krajským soudem, nikoliv zákonnost nepřiznání osvobození od soudních poplatků, které předcházelo napadenému usnesení (zákonnost tohoto rozhodnutí již ostatně byla zdejším soudem přezkoumána v rozsudku ze dne 17. 7. 2014, čj. 10 As 133/2014-25).

[10] Podle stěžovatele se krajský soud nevypořádal s jeho podáním ze dne 31. 8. 2014, v němž opětovně požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro

řízení o žalobě. Zdejší soud však má po prostudování postupu krajského soudu v této věci za to, že řízení o žalobě bylo zastaveno správně. Krajský soud totiž žalobce již cit. usnesením ze dne 25. 8. 2014, čj. 31 Af 61/2013-88 opětovně vyzval, aby ve lhůtě 3 dnů od doručení rozhodnutí zaplatil soudní poplatky za dvě žaloby. Soudem stanovená lhůta uplynula dne 17. 9. 2014. Žalobce soudní poplatek, k jehož zaplacení byl vyzván, neuhradil, nicméně podáním ze dne 16. 9. 2014, v němž neuvedl žádné nové skutečnosti ani podrobnější důvody, znovu požádal o osvobození od platby soudního poplatku, který prý nemohl zaplatit. Dále v tomto podání tvrdil, že pro takový postup splňuje všechny předpoklady, což prokáže vyplněním příslušného formuláře, o jehož zaslání zároveň soud žádal.

[11] Krajský soud postupoval správně, pokud opětovně neposuzoval, resp. k vyřešení zdejšímu soudu nepředkládal, již jednou vyřešené otázky. Nejvyšší správní soud jednak již zjistil, že v tomto řízení nejsou dány podmínky pro vyloučení soudců z posuzování této věci, jednak již přezkoumal rozhodnutí, kterým krajský soud osvobození od soudního poplatku nepřiznal a návrh na ustanovení advokáta zamítl. Jelikož stěžovatel v jeho posledním podání, krajskému soudu doručeném jeden den před uplynutím lhůty k zaplacení soudního poplatku, jen vágně uvedl, proč by měl být od soudních poplatků osvobozen, tím spíše nebylo možné shledat důvody pro opětovné posuzování jeho žádosti. V této jeho žádosti byly nakonec obsáhnuté pouze šablonovité tvrzení stěžovatele, které, jak je zdejšímu soudu z úřední činnosti známo, používá nejen v této jeho věci. Opětovná žádost totiž neobsahovala žádné nové, objektivně doložené a dosud neuplatněné skutečnosti.

[12] V daném případě podmínky pro zastavení řízení nastaly. V souladu s § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví též tehdy, stanoví-li tak zvláštní zákon. Zvláštním zákonem je v tomto případě zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, a to ve svém § 9 odst. 1. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud nepochybil, pokud řízení o žalobě z důvodu nezaplacení soudního poplatku zastavil. Právo stěžovatele na spravedlivý proces soudem porušeno nebylo, naopak, krajský soud dal k zaplacení soudního poplatku stěžovateli několik možností. Neuhradil-li nakonec stěžovatel soudní poplatek, krajský soud nemohl postupovat jinak, než řízení zastavit; právě jiný postup krajského soudu by byl v rozporu se zákonem.

[13] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[14] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovanému náklady řízení přesahující jeho obvyklou administrativní činnost nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 11. prosince 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu